

слѣшатъ проповѣди, но не умагчаватъ сърце-то си, но праватъ по свое-то зло расѣжденіе нѣкаква замѣна на нѣкакво благодѣаніе; и въ дѣшѣ не са приимать за сынове Божіи но рабы на грѣхъ-атъ, чада на мѣратъ. и рабы на дѣволатъ.

Сичко-то тѣхно благочестіе е обиколено съ вѣншны работи и оправданіа, които никакъ не помысловатъ за исправленіе, на свое-то сърце: и тъй напрасно като доде смърть-та и ги затече помеждѣ грѣхове-тѣ и небреженіа-та тѣхны. На таквисъ се испълна слово-то на Апостола Павла: „Сѣай въ плоть свою ѿтъ плоти пожнѣтъ ѣстѣніе: ѣже во Аще чѣ сѣетъ чловѣкъ то ѣ пожнетъ.“

Особито страшна е смърть-та помного на оныа, които съ прѣали благодать, и не увардили нейны-тѣ дарове, и не послѣдовали по гласатъ христовъ: но отпаднаху ѿтъ него и го посрамили: за които дѣла Апостолъ-атъ: „Невозмѣжно бо просвѣщенныхъ едіною, ѣ въсѣвшихъ дара неѣснагъ, ѣ причастникъ въ вѣвшихъ дѣха сватѣгъ, ѣ дѣбрагъ въсѣвшихъ божіа глѣбола, ѣ сілы градѣшагъ вѣка; ѣ отпѣдшихъ, паки ѡбновѣти въ покаѣніе, вторѣе распинающе сына божіа сѣвѣ, ѣ ѡбличающе.“ (Ефес: 6. 4. и 6.)

Знайте ли вѣа о окаянны грѣшници, чи кѣто се предавате на своите страсти и обычѣе удоколствіа-та; вѣа обычѣе скоа-та смърть, и погивелъ! кое-то вѣсъ сѣга прѣлѣщава и услаждава,